

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Petra Mikeše a Milana Podhrázkého v právní věci žalobce: **Ústecké šrouby, z. s.**, se sídlem Velká Hradební 322/53, Ústí nad Labem, zastoupený JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Panská 895/6, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, zastoupený Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem se sídlem Masarykovo nám. 193/20, Děčín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2021, čj. KUUK/029400/2021/UPS, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 9. 2022, čj. 16 A 31/2021-26,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne ze dne 26. 9. 2022, čj. 16 A 31/2021-26, **se ruší**.
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2021, čj. KUUK/029400/2021/UPS, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti částku 18 200 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně JUDr. Petry Humlíčkové, Ph.D., advokátky.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Magistrát města Ústí nad Labem, stavební odbor (dále „stavební úřad“) rozhodnutím z 22. 7. 2016, čj. MM/SO/S/56232/2016/Dvo, rozhodl o umístění a povolení stavby rodinného domu v katastrálním území Habrovice. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které ale bylo rozhodnutím žalovaného uvedeným v záhlaví tohoto

rozsudku zamítnuto jako nepřipustné. Žalobu podanou proti rozhodnutí žalovaného Krajský soud v Ústí nad Labem výše uvedeným rozsudkem zamítl.

[2] Krajský soud nejprve shrnul průběh řízení. Stavební úřad rozhodnutím z 22. 7. 2016 umístil stavbu rodinného domu a současně vydal stavební povolení k této stavbě. Proti tomuto rozhodnutí podal 31. 7. 2017 odvolání žalobce jako opomenutý účastník. Jeho odvolání bylo rozhodnutím žalovaného z 10. 7. 2017 zamítnuto jako nepřipustné. Toto rozhodnutí nabylo právní moci 10. 7. 2017. Žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal správní žalobu, na základě které Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem z 26. 5. 2020, čj. 15 A 188/2017-41, rozhodnutí žalovaného zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Krajský soud považoval odvolání žalobce za přípustné, protože žalobce měl postavení účastníka daného řízení. Proti rozsudku podal žalovaný kasační stížnost, kterou NSS rozsudkem z 23. 7. 2021, čj. 5 As 193/2020-18, zamítl. Žalovaný poté ve věci znovu rozhodl rozhodnutím z 24. 2. 2021 a opět žalobcovo odvolání zamítl jako nepřipustné.

[3] Svůj postup žalovaný odůvodnil aplikací nové právní úpravy účinné od 1. 1. 2018. V průběhu řízení o předchozí žalobě došlo novelou (zákonem č. 225/2017 Sb.) k zásadní změně právní úpravy vymezující okruh účastníků územního a stavebního řízení. Spolky, jejichž hlavním posláním je ochrana přírody a krajiny, nadále nejsou účastníky těchto řízení vyjma případů, kdy se jedná o navazující řízení na posuzování vlivů na životní prostředí.

[4] Podle krajského soudu proto bylo zásadní určení právní úpravy, podle které měl žalovaný postupovat. Přechodná ustanovení vztahující se v novele ke stavebnímu zákonu účinné od 1. 1. 2018 jsou obsažena v čl. II bodu 10 novely. Dle tohoto ustanovení dokončí správní řízení, která nebyla pravomocně ukončena přede dnem nabytí účinnosti novely, stavební úřad podle dosavadních právních předpisů.

[5] V projednávané věci bylo řízení před účinností novely pravomocně ukončeno. Nic na tom nemění, že po účinnosti novely bylo první správní rozhodnutí o odvolání zrušeno a vráceno žalovanému k dalšímu řízení. Čl. II. bod 10 novely se tedy neuplatní.

[6] Žádné přechodné ustanovení novely neupravuje vztah nové a staré právní úpravy pro situaci, která nastala v projednávané věci, tedy zrušení pravomocného rozhodnutí správního orgánu dle staré právní úpravy správním soudem po účinnosti novely. Proto je nutné vycházet z principu, že postup podle dosavadních procesních pravidel je výjimkou, která se použije jen tam, kde tak přechodná ustanovení výslovně stanoví, a na další řízení aplikovat právní úpravu účinnou v době rozhodování správního orgánu.

[7] Bez ohledu na to, že žalobce splnil podmínky účastnictví dle předchozí právní úpravy, po zrušení rozhodnutí ve věci soudem musel správní orgán aplikovat na účastnictví žalobce novou právní úpravu. Podle této právní úpravy mu již účastnictví nesvědčilo, a proto musel žalovaný odvolání žalobce zamítnout jako nepřipustné.

[8] Krajský soud poukázal také na to, že novelou se zabýval Ústavní soud, který v nálezu z 26. 1. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 22/17, dospěl k závěru, že omezení účastnictví spolků pouze na řízení vedená podle zákona o ochraně přírody a krajiny z ústavněprávního hlediska ob stojí. Zamítl proto návrh na zrušení § 70 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb.,

pokračování

o ochraně přírody a krajiny, ve slovech „podle tohoto zákona“. Z tohoto důvodu nemohlo aplikací nové právní úpravy dojít k porušení ústavních práv žalobce.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[9] Žalobce (dále „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek i rozhodnutí správních orgánů a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

[10] Ve věci je sporná otázka, zda lze § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny ve znění účinném od 1. 1. 2018 aplikovat i na řízení, která byla skončena rozhodnutím o odvolání před účinností novely, ale v nichž se po kasačním zásahu správního soudu pokračuje po účinnosti novely.

[11] Zamítnutí odvolání podaného v roce 2016 jako nepřipustného v roce 2021 představuje aplikaci novely s účinky pravé retroaktivity. Nenastala však žádná ze situací, v nichž může být pravá retroaktivita považována za souladnou s ústavním pořádkem. Žalovaný i krajský soud vyšli z mylného závěru, že se jedná o retroaktivitu nepravou.

[12] Závěr krajského soudu ve svém důsledku vede k odnětí práva na přístup k soudu. Pokud by byla novela účinná již v době, kdy bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí správního orgánu, mohl by stěžovatel přímo proti němu podat žalobu ve smyslu závěrů nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 22/17, bodu 84. Tak tomu však nebylo a stěžovatel napřímo žalovat nemohl. Nicméně po prvním rozsudku krajského soudu, který potvrdil jeho účastenství, již také žalobu podat nemohl, protože mu uplynula žalobní lhůta. Účastenství v řízení je tedy třeba posoudit podle právní úpravy účinné k okamžiku, kdy stěžovatel účastníkem řízení byl, což bylo ještě před účinností novely.

[13] Krajský soud neměl aplikovat závěry rozsudku NSS z 18. 10. 2007, čj. 7 Ans 1/2007-100. I kdyby NSS považoval aplikaci právní úpravy ve znění novely za nepravou retroaktivitu, mělo být v řízení postupováno dle právních předpisů ve znění před novelou na základě přechodného ustanovení čl. II bodu 10 novely. Správní řízení je třeba považovat za pravomocně neskončené přede dnem nabytí účinnosti novely. Tento závěr naplňuje i obecný princip sledování veřejného zájmu na co nejširší účasti veřejnosti, která má na předmětu řízení, posuzováno hledisky ochrany přírody, skutečný a intenzivní zájem.

[14] Žalovaný se ve svém vyjádření ztotožnil s rozsudkem krajského soudu a navrhl kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[15] Kasační stížnost je důvodná.

[16] Totožnou právní otázkou se NSS zabýval v nedávno vydaném rozsudku z 15. 3. 2023, čj. 9 As 193/2022-35. NSS nemá důvod, aby se v nyní projednávané věci, která se od již rozhodnuté věci neliší ani po skutkové stránce, od přesvědčivých a podrobně odůvodněných závěrů uvedených v rozsudku čj. 9 As 193/2022-35 jakkoli odchyloval. Jelikož v obou věcech vystupovali totožní účastníci řízení, nepovažuje NSS současně za

účelné opakovat v tomto rozsudku veškerou argumentaci. Zopakuje proto pouze stěžejní závěry rozsudku čj. 9 As 193/2022-35 s tím, že v podrobnostech odkazuje na jeho obsah.

[17] Námitce pravé retroaktivity NSS nepřisvědčuje. Pravá retroaktivita typicky spočívá v tom, že účinnost právního předpisu začne dříve než jeho platnost, zákon tedy působí zpětně. Účinnost novely v projednávané věci nepředcházela její platnosti a o pravou retroaktivitu se tedy nejedná. Stěžovatel má nicméně pravdu v tom, že napadeným rozsudkem bylo nepřipustným způsobem zasaženo do jeho práv.

[18] NSS následně v rozsudku čj. 9 As 193/2022-35 souhlasil s krajským soudem v tom, že spornou situaci skutečně žádné ustanovení novely neupravuje. Čl. II. bod 10 novely na věc přímo nedopadá, protože se uplatní na správní řízení, která nebyla pravomocně ukončena přede dnem nabytí účinnosti novely. Řízení o odvolání stěžovatele ale pravomocně skončeno bylo a nic na tom nemění ani skutečnost, že pravomocné rozhodnutí krajský soud následně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Zabýval se tedy otázkou, zda se musí uplatnit obecný princip nepravé retroaktivity procesních předpisů.

[19] NSS v rozsudku čj. 9 As 193/2022-35 připomněl, že ve své rozhodovací praxi obecně vychází ze zásady nepravé retroaktivity procesních norem, a to jak v řízení před soudy, tak před správními orgány, přičemž shrnul vlastní relevantní judikaturu. Zdůraznil ovšem také závěry plynoucí z judikatury Ústavního soudu. Již v nálezu ze 4. 2. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/96, Ústavní soud totiž uvedl, že i nepravá retroaktivita může být ústavněprávně nepřipustnou. Dle nálezu z 13. 4. 2005, sp. zn. I. ÚS 574/03, je nutno v době podstatných proměn práva „*vykládat intertemporální konflikty tak, aby bylo účastníkům řízení umožněno realizovat jejich procesní práva, a nikoliv naopak, aby realizace těchto práv byla nadměrně, v důsledku formalistického postupu ztížena.*“ V nálezu z 6. 2. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 38/06, Ústavní soud konstatoval, že v případě absence výslovných intertemporálních ustanovení, tj. za situace, kdy zákonodárce mlčí jak k otázce, zda je nárok podle předchozí úpravy zachován, tak k aplikovatelnosti nové úpravy, je třeba přijmout takový, který „*šetří smysl a podstatu základního práva, v daném případě práva na legitimní očekávání. Opačný aplikační či interpretační postup znamená porušení čl. 4 odst. 4 Listiny.*“

[20] Tuto judikaturu NSS v rozsudku čj. 9 As 193/2022-35 vyložil tak, že obecně platí zásada nepravé retroaktivity procesních norem, ale její aplikace není automatická, přičemž nesmí zasáhnout nepřipustným způsobem do chráněných práv. Úvaha o zvoleném řešení při absenci zákonného ustanovení musí zohlednit ústavněprávní limity retroaktivity a práva účastníků řízení. Pokud tedy přechodná ustanovení neupravují konkrétní situaci, jedná se o mezeru v zákoně, kterou je v zásadě nutno vyplnit buď aplikací obecné zásady nepravé retroaktivity procesních norem, nebo dotvořením práva pomocí analogie.

[21] Následně NSS v rozsudku čj. 9 As 193/2022-35 poukázal na to, že relevantní je hmotné právo na příznivé životní prostředí (čl. 35 odst. 1 Listiny) a procesní práva, která měl stěžovatel dle dosavadní právní úpravy. Zároveň připomenul zásady právní jistoty a ochrany nabytých práv, které stojí proti retroaktivnímu uplatňování práva, a zjednodušeně říkají, že během hry se pravidla k újmě účastníků měnit nemají. Poukázal rovněž na smysl a účel účasti občanských sdružení podle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny ve stavebních řízeních. Tím bylo, aby kvalifikovaně hájila dotčené

pokračování

(veřejné) zájmy ochrany přírody a krajiny v konkurenci jiných veřejných zájmů a zájmů soukromých.

[22] Zákonodárce se nicméně rozhodl novelou spolky ze správních řízení vyloučit, přičemž tato úprava obstála i před Ústavním soudem (nález z 26. 1. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 22/17). Ústavní soud však současně potvrdil, že pokud se spolky cítí být na svých právech zkráceny, mohou žalovat dle § 65 odst. 1 s. ř. s. (bod 84 uvedeného nálezu). Je nepochybné, že tak tomu bude v případě, že jsou dotčena práva jejich členů (nález Ústavního soudu z 30. 5. 2014, sp. zn. I. ÚS 59/14), což bude typicky při místní zakotvenosti spolku, přičemž vliv může mít i širší dopadů záměru (rozsudek NSS z 25. 6. 2015, čj. 1 As 13/2015-295) či význam chráněných hodnot (rozsudek NSS z 16. 11. 2016, čj. 1 As 182/2016-28).

[23] V nyní projednávané věci jde o stavbu rodinného domu v katastrálním území Habrovice, které je součástí území obce Ústí nad Labem. Stěžovatel má sídlo v Ústí nad Labem a nikdy jej neměl jinde. Všichni zakládající členové spolku bydleli v Ústí nad Labem a v současné době zde stále bydlí dva členové jeho statutárního orgánu. NSS je rovněž z jeho úřední činnosti známo, že stěžovatel vykonává svou činnost v obdobných věcech právě v obvodu tohoto města a jeho blízkém okolí (např. sp. zn. 1 As 326/2016, sp. zn. 2 As 227/2020, sp. zn. 6 As 373/2021, sp. zn. 4 As 278/2022). Občané Ústí nad Labem mají právo na příznivé životní prostředí v Ústí nad Labem, a to mohou hájit samostatně či naopak prostřednictvím spolku, do něhož jsou sdruženi (nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 59/14). NSS již obdobně hmotné právo spolků zakládající žalobní legitimaci uznal ve věcech zásahových žalob (např. v rozsudku z 20. 2. 2023, čj. 9 As 116/2022-166) nebo ve věcech návrhů na zrušení opatření obecné povahy (např. rozsudek z 20. 12. 2017, čj. 6 As 288/2016-146). Lze tedy uzavřít, že stěžovatel je jako spolek místně zakotven a hájí hmotné právo svých členů na příznivé životní prostředí.

[24] Ustanovení čl. II. bodu 10 sice výslovně dopadá jen na správní řízení, která nebyla pravomocně ukončena přede dnem nabytí účinnosti novely, nicméně pokud by nebylo vztaženo i na situaci stěžovatele, který se materiálně nachází ve zcela obdobné situaci (odvolání podané podle staré právní úpravy), byl by zbaven přístupu do správního řízení i přístupu k soudu a zůstal by v právním neupravené normativní mezeře. NSS proto v rozsudku čj. 9 As 193/2022-35 hledal takové řešení, které bude umožňovat stěžovatelova procesní i hmotná práva uplatnit, a zároveň nebude zasahovat do jejich smyslu. Takovým řešením by bylo analogické uplatnění čl. II. bodu 10 novely. Jde o ustanovení, které upravuje v právně relevantních aspektech nejpodobnější situaci. Týká se stejného časového okamžiku, stejného typu řízení a stejných subjektů.

[25] Analogické užití čl. II. bodu 10 novely podle NSS umožňuje stěžovateli uplatnit procesní práva a hájit hmotné právo, naopak užití zásady nepravé retroaktivity by nepřipustně zasahovalo do procesních práv, jejichž smyslem je účinně chránit hmotné právo na příznivé životní prostředí, a zprostředkovaně by tedy zasahovalo i do tohoto chráněného práva.

[26] NSS v rozsudku čj. 9 As 193/2022-35 zdůraznil, že závěr krajského soudu by ve svém důsledku znamenal, že časový sled nezákonného rozhodnutí žalovaného, účinnosti novely, prvního rozsudku krajského soudu a druhého rozhodnutí žalovaného by vedl k odeprání práva na přístup k soudu. Stěžovatel měl v souladu s nálezem Ústavního soudu

sp. zn. Pl. ÚS 22/17 přímo žalovat rozhodnutí o umístění stavby a stavebním povolení. V době vydání tohoto rozhodnutí ale platila právní úprava, dle které měl postavení účastníka správního řízení a žalobu mohl podat až po vyčerpání řádného opravného prostředku před správním orgánem. Pokud by žalobu skutečně podal, byla by nepřípustná ve smyslu § 68 písm. a) s. ř. s. Jako opomenutý účastník řízení totiž mohl a měl podat odvolání, což také učinil. Po změně právní úpravy by ale žaloba byla naopak opožděná, protože původní rozhodnutí je z roku 2016 a uplynutí dvouměsíční žalobní lhůty dle § 72 odst. 1 s. ř. s. nelze dle odst. 4 téhož ustanovení prominout. Dle judikatury NSS nemůže být dokonce žalobci lhůta k podání žaloby prominuta či „navrácena“ ani v případě, že po uplynutí této lhůty Ústavní soud označí zákonnou výlukou ze soudního přezkumu za protiústavní (rozsudek NSS ze 14. 12. 2017, čj. 4 Afs 157/2017-37, č. 3688/2018 Sb. NSS). Ani změna judikatury, byť by se týkala otázky přípustnosti žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, nemůže vést k tomu, že by za včasnou měla být považována žaloba, která byla podána po uplynutí zákonné lhůty (rozsudek NSS z 23. 6. 2011, čj. 5 Afs 11/2011-79, č. 2409/2011 Sb. NSS).

[27] Stěžovatel by se v důsledku závěru krajského soudu dostal do situace, kdy nemá soudní ochranu, což je v přímém rozporu s čl. 36 odst. 2 Listiny.

[28] Nad rámec výše uvedeného NSS v rozsudku čj. 9 As 193/2022-35 uvedl, že krajský soud zrušil první rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost. Bylo tedy pravomocně postaveno na jisto, že stěžovatel měl být účastníkem stavebního řízení. Pokud by správní orgán nerozhodl nezákonně, řízení o odvolání by začalo před účinností novely a i v případě, že by probíhalo po 1. 1. 2018, tak by se dle čl. II bodu 10 novely řídilo dosavadní právní úpravou. Při aplikaci zásady nepravé retroaktivity procesních norem, by ztráta účastenství byla způsobena nikoli po právu novou právní úpravou účinnou od 1. 1. 2018, ale nezákonným rozhodnutím správního orgánu, což se přičítá individuální spravedlnosti. Navíc by docházelo k nedůvodnému rozdílnému zacházení u subjektů nacházejících se ve srovnatelné situaci, tedy u subjektů, kterým svědčí zákonné účastenství, avšak uplatnění jejich zákonných práv závisí na zákonnosti či nezákonnosti postupu správního orgánu. Není tu žádný rozumný důvod, který by toto rozdílné zacházení ospravedlňoval.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] NSS tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto rozsudek krajského soudu zrušil (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Zruší-li NSS rozhodnutí krajského soudu, a již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám rozhodnout i o zrušení rozhodnutí správního orgánu (§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.). S ohledem na zrušující důvody by krajský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem a charakterem vytýkaných vad neměl jinou možnost, než žalobou napadené rozhodnutí zrušit. NSS proto zrušil také rozhodnutí žalovaného. Podle § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. pak vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.). V řízení tedy bude postupovat dle právní úpravy účinné do 31. 12. 2017. Zároveň je vázán právním názorem vysloveným Krajským soudem v Ústí nad Labem v rozsudku 26. 5. 2020, čj. 15 A 188/2017-41. Ten NSS shrnul v rozsudku čj. 5 As 193/2020-18 týkajícím

pokračování

se prvního rozhodnutí žalovaného tak, že v řízení o umístění a povolení stavby rodinného domu má stěžovatel právo být účastníkem řízení.

[30] V případě, že NSS zrušil rozsudek krajského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu dle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Při rozhodování o náhradě nákladů řízení vychází soudní řád správní z celkového úspěchu ve věci (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Stěžovatel tak má právo na náhradu nákladů v plné výši, neboť ve věci měl úspěch.

[31] Pokud jde o náklady řízení o žalobě, ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a dále v odměně advokáta, která zahrnuje odměnu za dva úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení a sepsání žaloby (§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Za každý úkon náleží odměna ve výši 3 100 Kč (§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu), celkem 6 200 Kč, a paušální částku ve výši 300 Kč za každý úkon (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem 600 Kč. Odměna advokáta v řízení o žalobě činí 6 800 Kč. Spolu se zaplaceným soudním poplatkem tedy náklady řízení před krajským soudem činí 9 800 Kč.

[32] Náklady řízení o kasační stížnosti spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 5 000 Kč a odměně advokáta, která zahrnuje odměnu 3 100 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání kasační stížnosti [dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], a paušální částku ve výši 300 Kč. Odměna advokáta tak činí částka 3 400 Kč. Spolu se zaplaceným soudním poplatkem tedy náklady řízení o kasační stížnosti činí 8 400 Kč. Výsledná částka nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti tedy činí 18 200 Kč.

[33] Žalovaný je tedy povinen stěžovateli zaplatit náhradu nákladů řízení ve výši 18 200 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně JUDr. Petry Humlíčkové, Ph.D., advokátky (§ 149 odst. 1 o. s. ř.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 22. března 2023

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu

OPRAVNÉ USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl předsedkyní senátu Jitkou Zavřelovou v právní věci žalobce: **Ústecké šrouby, z. s.**, se sídlem Velká Hradební 322/53, Ústí nad Labem, zastoupený JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Panská 895/6, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, zastoupený Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem se sídlem Masarykovo nám. 193/20, Děčín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2021, čj. KUUK/029400/2021/UPS, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 9. 2022, čj. 16 A 31/2021-26,

t a k t o :

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2023, čj. 8 As 231/2022-36, **se** ve výroku I. **opravuje** tak, že se za slovem „Labem“ vypouští jedenkrát slova „ze dne“.

O d ů v o d n ě n í :

- [1] Rozsudkem ze dne 22. 3. 2023, čj. 8 As 231/2022-36, rozhodl Nejvyšší správní soud ve výroku I. tak, že zrušil rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 9. 2022, čj. 16 A 31/2021-26.
- [2] Při vyhotovení daného rozsudku došlo k chybě v psaní, neboť ve výroku I. byla nesprávně dvakrát uvedena slova „ze dne“. Výrok tedy zněl, že se ruší rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne ze dne 26. 9. 2022, čj. 16 A 31/2021-26.
- [3] Dle § 54 odst. 4 s. ř. s. *předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení a může odložit vykonatelnost rozsudku do doby, dokud opravné usnesení nenabude právní moci.*
- [4] Z uvedených ustanovení vyplývá, že opravit rozsudek je možné jen v případech, že jde o chyby v psaní a počtech či další takové chyby, které je možno pokládat za jiné zřejmé nesprávnosti podobného charakteru.
- [5] Uvedená chyba spočívající ve dvojím uvedení slov „ze dne“ při označení rušeného rozsudku spadá do kategorie chyb v psaní, přičemž se týká výroku rozsudku, proto ji předsedkyně senátu opravuje v souladu s § 54 odst. 4 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. března 2023

Jitka Zavřelová

Nao 119/2021-

předsedkyně senátu